

Kiinnostuin punkista 15-vuotiaana. Tulin punk-kulttuuriin mukaan uuden aallon kautta. Esimerkiksi Pelle Miljoona Oy:n Moottoritie on kuuma -Lp tuli tarkkaan kuunneltua. Halusin kuitenkin löytää vielä rajumpaa musiikkia, ja aloin etsiä käsiini sitä varsinaista punkkia kesyyntyneen uuden aallon sijaan. Tehtävä ei ollut ihan helppo, koska rahaa ei juuri ollut ja esim. radio soitti alan musiikkia harvoin. Punk veti kuitenkin puoleensa vastustamattomalla voimalla. Ja kun joskus ulkopaikkakunnilla tai esim. lehtien kuvissa näki punkkareita, niin olin aina innoissani. Halusin olla niin kuin he! Pukeutumistyyli ja kampaukset näyttivät erittäin hyviltä. Ainoa hidastava tekijä oli satunnaisesti punkiin liitetty hakaristi esimerkiksi T-paidoissa. Natsihommissa en halunnut olla mukana missään tapauksessa. Pian kuitenkin selvisi, että punkkarit ovat anti-fasisteja ja että vaikkapa Sid Viciousin paidan hakaristi oli vain jotain jäynää. Soundin "Pienet ilmot"-palsta oli jonkinlainen päänavaus. Sieltä löytyi osoitteita, joista saattoi tilata pikkurahalla kunnan punk-levyjä ja -lehtiä. Samalla sitä alkoi pikkuhiljaa verkostoitua, kun otti yhteyttä punkkareihin eri puolella Suomea (ja myöhemmin maailmaa) levy- ja lehtitilausten merkeissä. Vesittyneen uuden aallon vastapainona esiintynyt rajumpi ja aidompi (?) punk alkoi 80-luvun alussa muuttua yhä rujommaksi. Sitä nimitettiin parempien termien puutteessa esimerkiksi räkä- tai sika-punkiksi. Oli myös lyhyt periodi, jolloin uutta punk-suuntausta kutsuttiin oiksi. Vuonna 1981 tuli käyttöön sana hardcore, ja se sopi mainiosti kuvaamaan nopeasti soitettua, rujoa punk-mättöä. Parin vuoden punk-kuluttamisen jälkeen koin polttavaa tarvetta alkaa itsekkin toimia. Kohdallani alkoi bändi- ja pienlehtitoiminta, jotka jatkuvat edelleen - yli kolme vuosikymmentä myöhemmin - toki hieman muotoaan muuttaneina. Pienessä kaupungissa punkkarina olo oli aika yksinäistä - meitä oli vain muutamia - ja vähän vaarallistakin. Punk-ulkonäkö ärsytti suunnattomasti eräitä kansanosia. Enkä tarkoita tällä diinejä/teddyjä. Heidän kanssaan paiskattiin kättä, jos satuttiin törmäämään. Punkin arvoista ehkä itselleni tärkeimmiksi nousevat asioiden kyseenalaistaminen (= ajatteleminen omilla aivoilla) ja tee se itse -meininki. Punkin tuomia asioita näkee ja kuulee nykypäivänä vähän kaikkialla: kampauksissa, vaatteissa, mainstream-musiikissa ja vaikkapa ruokakaupan vegaanituotteissa, joissa tuoteseloste on ladottu suttuisella kirjoituskonefontilla.

-mies, 1965, Kokkola, kulutus ja toimijuus